

מדרש שמואל פרשה לב

אמר ר' שמואל בר נחמן אמר ר' יונתן, מפני מה זכו מרדכי ואסתר ליעשות נס זה על ידם. מפני אשתו של שמעי אם אביהם, שהצילה שני צדיקים מן ההריגה, ואלו הן אחימעץ, ויונתן. בשעה שרדפו עבדי אבשלום אחריהם, רצו והכניסו לביתו של שמעי. מה עשתה אותה הצדקת, הכניסה אותם בתוך הבאר, ופירעה את עצמה, וישבה על פי הבאר, כדי שתציל את שני הצדיקים מן המיתה. כיון שנכנסו עבדי אבשלום וראו אותה שהיא מפורעת, חזרו לאחוריהם, אמרו, אפשר שני צדיקים חבויין בתוך הבור ואשה חשובה כזו מפורעת עליה. מנא לך. דהכי כתיב, (שמואל ב' יז, יט) ותקח האשה ותפרוש את המסך על פי הבאר ותשטח עליו הריפות. מהו, ותשטח עליו הריפות. שחירפה וניוולה את עצמה כדי שתציל את שני הצדיקים מן המיתה. אמר לה הקב"ה, הואיל ובזית את עצמך על שני הצדיקים הללו, אני אוציא ממך שני צדיקים שיעמדו בפרצותיהן של ישראל, ובשבילן אני מציל את ישראל מן ההריגה.

מסכת שבת דף מא/א

כיון דבעית לא אתי להרהורי והכא מאי ביעתותא ביעתותא דנהרא איני והאמר רבי אבא אמר רב הונא אמר רב כל המניח ידיו כנגד פניו של מטה כאילו כופר בביתו של אברהם אבינו לא קשיא הא כי נחית הא כי סליק כי הא דרבא שחי רבי זירא זקיף רבנן דבי רב אשי כי קא נחתי זקפי כי קא סלקי שחי

מסכת תענית דף כג/א

אמר רבי יוחנן כל ימיו של אותו צדיק היה מצטער על מקרא זה שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים אמר מי איכא דניים שבעין שנין בחלמא יומא חד הוה אזל באורחא חזייה להווא גברא דהוה נטע חרובא אמר ליה האי עד כמה שנין טעין אמר ליה עד שבעין שנין אמר ליה פשיטא לך דחיית שבעין שנין אמר ליה האי [גברא] עלמא בחרובא אשכחתייה כי היכי דשתלי לי אבהתי שתלי נמי לבראי יתיב קא כריך ריפתא אתא ליה שינתא ניים אהדרא ליה משוניתא איכסי מעינא וניים שבעין שנין כי קם חזייה להווא גברא דהוה קא מלקט מינייהו אמר ליה את הוא דשתלתייה אמר ליה בר בריה אנא אמר ליה שמע מינה דניימי שבעין שנין חזא לחמריה דאתיילידא ליה רמכי רמכי אזל לביתיה אמר להו בריה דחוני המעגל מי קיים אמרו ליה בריה ליתא בר בריה איתא אמר להו אנא חוני המעגל לא הימנוהו אזל לבית המדרש שמעינהו לרבנן דקאמרי נהירן שמעתתין כבשני חוני המעגל דכי הו עייל לבית מדרשא כל קושיא דהו להו לרבנן הוה מפרק להו אמר להו אנא ניהו לא הימנוהו ולא עבדי ליה יקרא כדמבעי ליה חלש דעתיה בעי רחמי ומית אמר רבא היינו דאמרי אינשי או חברותא או מיתותא

מסכת בבא מציעא דף פד/א

יומא חד הוה מפלגי בי מדרשא הסייף והסכין והפגיון והרומח ומגל יד ומגל קציר מאימתי מקבלין טומאה משעת גמר מלאכתן ומאימתי גמר מלאכתן רבי יוחנן אמר משיצרפם בכבשן ריש לקיש אמר משיצחחן במים אמר ליה לסטאה בלסטיוותיה ידע אמר ליה ומאי אהנת לי התם רבי קרו לי הכא רבי קרו לי אמר ליה אהנאי לך דאקרביןך תחת כנפי השכינה חלש דעתיה דרבי יוחנן חלש ריש לקיש אתאי אחתיה קא בכיא אמרה ליה עשה בשביל בני אמר לה עזבה יתומיך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה ואלמנותיך עלי תבטחו נח נפשיה דרבי שמעון בן לקיש והוה קא מצטער רבי יוחנן בתריה טובא אמרו רבנן מאן ליזיל ליתביה לדעתיה ניזיל רבי אלעזר בן פדת דמחדדין שמעתתיה אזל יתיב קמיה כל מילתא דהוה אמר רבי יוחנן אמר ליה תניא דמסייעא לך אמר את כבר לקישא בר לקישא כי הוה אמינא מילתא הוה מקשי לי עשרין וארבע קושייתא ומפריקנא ליה עשרין וארבעה פרוקי וממילא רווחא שמעתא ואת אמרת תניא דמסייע לך אטו לא ידענא דשפיר קאמינא הוה קא אזיל וקרע מאניה וקא בכי ואמר היכא את בר לקישא היכא את בר לקישא והוה קא צוח עד דשף דעתיה [מיניה] בעו רבנן רחמי עליה ונח נפשיה

רמב"ן על שמות פרק ו פסוק יג

ענה משה פעם אחרת הן אני ערל שפתיים, והשם אמר אליו ראה נתתיך אלהים לפרעה (להלן ז א), כי אתה תבוא לפני עם אהרן, ושם תצוה את אהרן ולא ישמע פרעה דברך, ואהרן בשליחותך ישמיענו דברך, כאשר האלהים מצוה לנביא, והנביא משמיע דבריו ומוכיח בהם:

והנה זו מעלה גדולה למשה, זכה בה בענותותו שהיה בוש לדבר בערלת שפתיו, וכן אמר (להלן יא ג) גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם, מדה כנגד מדה, שהיה ירא שלא יהיה נבזה בעיניהם ורש"י כתב (להלן ז ב) אתה תדבר פעם אחת כל שליחות ושליחות כפי ששמעתו מפי, ואהרן אחיך ימליצנו יוטעימנו באזני פרעה ואין זה נכון כלל:

מדרש רבה במדבר פרשה ד פסקה כ

ולשמחם מרוב שמחת הארון יצאת מיכל לקראתו וביזתהו על שבזה עצמו לכבוד הארון לעיני הנשים הה"ד (שמואל ב ו) וישב דוד לברך את ביתו וגו' לא הניחתו ליכנס לתוך הבית אלא יצאת לחוץ והיתה מקפחתו בדברים ותאמר מה נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה היום לעיני אמהות עבדיו מכאן את למד שהיה הופך אספירס ומשויר שכן היא אומרת לו אשר נגלה היום התחילה עושה מריבה כנגדו מבקשת לאכול פניו אמרה לו אם ראיתי כבודך מה נכבד היום מלך ישראל עכשיו הודעת שאת מלך אשר נגלה היום הלווי בצניעות אלא לעיני אמהות עבדיו ואלו הן נשי ישראל שהיא קוראה אתהן אמהות כהגלות נגלות אחד הריקים אמר רבי אבא בר כהנא הריק שבריקים זה ארכיסטס שאין ריקם הימנו מכל מצוה כך היה דוד מרקד לפני הארון אמרה לו היום נגלה כבודו של בית אבא בוא וראה מה ביניך לבין בית אבא כל בית אבי היו צנועים וקדושים אמרו עליו על בית שאול שלא נראה מהם לא עקב ולא גודל מימיהם הה"ד (שם א כד) ויבא אל גדרות הצאן על הדרך ושם מערה ויבא שאול וגו' מהו ויבא אל גדרות הצאן ר' אבין בשם רבי אלעזר נכנס לו לדיר הצאן גדר לפניו מגדר ויבא שאול להסך את רגליו עשה עצמו כסוכה עטיפ פעליונים וישב לבית הכסא והיה חמי ליה משולשל ציבחר ומסלק ציבחר משולשל ציבחר ומסלק ציבחר אמר דוד לית אריך מנגע בהא גופא צניעה הה"ד דהוא א"ל (שמואל א כד) הנה היום הזה ראו עיניך את אשר נתנך ה' היום בידי במערה ואמר להרגך ותחס עליך ואחוס עליך אין כתיב כאן אלא ותחס עליך צניעותך חסה עליך וכך אמרה לו מיכל של בית אבי היו צנועין כ"כ ואת עומד ומגלה לבושך כאחד הריקים כיון שגמרה דבריה א"ל וכי לפני מלך ב"ו שחקתי ולא לפני מלך מלכי המלכים שחקתי אשר בחר בי מאביך ומכל ביתו ואלו היה אביך צדיק יותר ממני היה האלהים בחר בי ופוסל בבית אביך הה"ד (שם ב ו) ויאמר דוד אל מיכל לפני ה' וגו' א"ל אביך היה מלך על ישראל בלבד אני נגיד על ישראל ויהודה הה"ד על עם ה' זה שבט יהודה על ישראל אלו שאר שבטים ד"א א"ל של בית אביך היו מבקשין כבוד עצמן ומניחין כבוד שמים ואני עושה כן אלא מניח כבוד עצמי ומבקש כבוד שמים הה"ד (שם) ונקלתי עוד מזאת ואל תאמרי שהייתי שפל בעיני אחרים ולא נבזה בפני עצמי ת"ל והייתי שפל בעיני ועם האמהות אשר אמרת עמם אכבדה א"ל אותן בנות ישראל שצווחות אותן אמהות אינן אמהות אלא אימהות לוואי יהא לי חלק עמהם לע"ל הה"ד (שם) ועם האמהות אשר אמרת לוואי עמם אכבדה ולפי שאמרה מיכל כן נענשה שכן כתיב אחריו (שם) ולמיכל בת שאול לא היה לה ולד עד יום מותה...

רמב"ם יד החזקה - הלכות לולב פרק ח

(טו) השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שצוה בהן עבודה גדולה היא וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו שנאמר (דברים כ"ח) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה ועל זה הזהיר שלמה ואמר אל תתהדר לפני מלך וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא הגדול המכובד העובד מאהבה וכן דוד מלך ישראל אמר (שמואל ב' ו') ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה' שנאמר (שמואל ב' ו') והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'.

פסיקתא רבתי פרשה יב

ומניין אתה למד ממה שכתב למעלה מן הענין ושלחה ידה והחזיקה במבושיו (דברים כ"ג י"א) ומה כתב אחר העניין זכור את אשר עשה לך עמלק